

Arrest

**nr. 85 572 van 2 augustus 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 oktober 2011 en heeft zich op 20 oktober 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 november 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 februari 2012.

1.3. Op 10 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 11 april 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het soennitisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van Nasseriyah in Zuid-Irak. U en uw familie zouden nooit politiek actief zijn geweest in uw land van herkomst. U zou het beroep van automecanicien hebben uitgeoefend. Op 7 maart 2010 zou u zijn tewerkgesteld bij het Amerikaans importbedrijf 'Navigator', gelokaliseerd op de Amerikaanse legerbasis 'Imam Ali' in Nasseriyah. U onderhield en herstelde wagens en elektriciteitsgeneratoren. Omstreeks 18 of 20 augustus 2011 zou u op uw mobiele telefoon een anonieme dreigtelefoon hebben ontvangen. U zou zijn beschuldigd van landverraad omdat u voor de Amerikanen werkte. U zou zijn bevolen te stoppen met dit werk. Uzelf zou aan dit bevel geen gehoor hebben gegeven en uw werk op de legerbasis hebben verder gezet. Op 5 september 2011 zou u een dreigbrief, ondertekend door 'Hasaib ahl al Haq', een splintergroep van de radicale sjiietische militie 'al Mehdi' thuis hebben aangetroffen. U zou in de brief beschuldigd worden van collaboratie met de Amerikanen. Op 10 september 2011 zou u uw ontslag hebben aangeboden bij de directeur van uw firma. Vanaf dan zou u als taxichauffeur hebben gewerkt in de stad Nasseriyah. Op 18 september 2011 zouden onbekenden in de vroege ochtend uw wagen in brand hebben gestoken. Vermoedelijk zouden de daders militanten van 'Hasaib ahl Al Haq' zijn die u ervan verdachten leden van hen te hebben aangegeven bij de Amerikanen. Actueel zouden er in Nasseriyah veel militanten van 'al Mehdi' en 'Hasaib ahl al Haq' door het Amerikaans leger worden gearresteerd. Op 20 september 2011 zou u naar aanleiding van de brandstichting klacht hebben ingediend bij de politie. Er zou een proces-verbaal zijn opgesteld maar u zou niet op de hoogte zijn of uw klacht werd overgedragen aan de onderzoeksrechter. Uit vrees gedood te zullen worden door militanten van 'Hasaib ahl al Haq' zou u op 20 september 2011 naar Kirkuk in Centraal-Irak zijn gevlucht. U zou verder illegaal de Turkse grens hebben overschreden en vervolgens clandestien per vrachtwagen naar België zijn doorgereisd waar u op 19 oktober 2011 aankwam en de volgende dag een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Er zijn ernstige twijfels gerezen over de geloofwaardigheid van uw vermeende tewerkstelling voor een Amerikaans bedrijf op de Amerikaanse legerbasis Imam Ali. Vooreerst dient vastgesteld dat u verklaarde u telkens bij de toegangspoort van de legerbasis te hebben aangemeld met een bedekt gezicht. U zou steeds zonder enige identiteits- en/of veiligheidscontrole toegang hebben verkregen tot de legerbasis.

Pas aan de binnenkant van de basis, verderop aan een veiligheidspost van het Amerikaans leger, zou u zijn onderworpen aan strikte veiligheidscontroles en moest u uw gezicht onbedekt laten. Hierna zou u een badge hebben gekregen voor toegang tot uw bedrijf (zie gehoorverslag CGVS, p. 5, p. 6, p. 7). Bovenstaande schets van de toegangsprocedure tot de Imam Ali legerbasis strookt niet met het streng veiligheids- en bewakingsbeleid van het Amerikaans leger in haar legerbasissen in Irak. Immers, teneinde infiltratie van rebellen en aanslagen van opstandelingen tegen de Amerikaanse legerbasissen in Irak te voorkomen worden door het Amerikaans leger strikte toegangs- en veiligheidsprocedures gehanteerd. Het is weinig geloofwaardig dat het Amerikaans leger gemaskerde niet-identificeerbare jonge mannen zonder enige identiteitscontrole en/of controle op wapenbezit toegang verschaft tot haar legerbasissen. Dat u binnenin de basis wel werd gecontroleerd doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien het precies bij het betreden van de basis cruciaal is dat er een strenge veiligheidscontrole plaatsvindt.

Dient tevens aangestipt dat u over zeer weinig informatie beschikt omtrent de Imam Ali legerbasis waar u verklaarde van 7 maart 2010 tot 10 september 2011 (ongeveer anderhalf jaar lang) te hebben gewerkt. Zo verklaarde u dat uw bedrijf, 'Navigator', op een industrieterrein van de legerbasis is gelegen naast tal van andere Amerikaanse en Iraakse bedrijven. Uzelf zou in de garage van dit industrieterrein defecte wagens en generatoren hebben hersteld (zie gehoorverslag CGVS, p. 5, p. 6). Desondanks bleek u niet in staat één enkele naam op te geven van één van de andere bedrijven die op dit industrieterrein zijn gelegen. Ook verklaarde u slechts in algemene en vage bewoordingen dat het merendeel van de Iraakse bedrijven op dit terrein toeleveringsbedrijven zouden zijn van bouwmaterialen. U kon verder niet preciseren om welke materialen het zou gaan en aan welke concrete bouwprojecten deze bedrijven zouden meewerken. Over de Amerikaanse bedrijven op dit terrein kon u ook geen enkele informatie geven (zie gehoorverslag CGVS, p. 5, p. 6, p. 7). Uw uitleg voor uw onwetendheid als zou u analfabeet zijn is niet afdoende. Immers, er dient aangenomen dat u gedurende het anderhalve jaar dat u op deze legerbasis heeft gewerkt informatie heeft opgevangen over de andere bedrijven die op hetzelfde industrieterrein waren gelegen zoals 'Navigator'.

Overigens verklaarde u al die tijd dat u werkzaam zou zijn geweest voor uw bedrijf geen enkel ander personeelslid of werknemer van de andere bedrijven op dit industrieterrein te hebben gezien

of gesproken. U zou enkel contact hebben gehad met de vijf personeelsleden van uw bedrijf, namelijk uw directeur, zijn broer en drie collega-arbeiders. Wel zou u aan de toegangspoort van de legerbasis dagelijks dagloners hebben gezien die aan het werk gingen bij een van de bedrijven op dit industrieterrein. U zou echter nooit contact hebben gelegd met één van deze dagloners of één van de andere arbeiders. Bovenstaande schets van uw tewerkstelling op de legerbasis oogt weinig realistisch. Immers, het is geheel ongeloofwaardig dat uw contacten op de legerbasis gedurende anderhalf jaar beperkt zouden zijn gebleven tot de vijf personeelsleden van uw bedrijf en dat u nooit andere Iraakse arbeiders of personeel zou hebben gesproken of ontmoet. Uw uitleg als zouden alle personeelsleden en werknemers van de bedrijven op het industrieterrein feitelijk in de kazerne van de legerbasis werkzaam zijn geweest en dat uzelf slechts toegang zou hebben gekregen tot de werkplaats van uw bedrijf is niet overtuigend. Immers, uzelf verklaarde in een garage op dit industrieterrein wagens en generatoren te hebben hersteld waardoor dient aangenomen te worden dat u andere arbeiders of personeel van de overige bedrijven op het industrieterrein heeft gezien of ontmoet en zich minstens een beeld heeft kunnen vormen van wat er allemaal gaande was op dat industrieterrein (zie gehoorverslag CGVS, p. 5, p. 6, p. 7, p. 8).

Verder bleek u niet in staat de kazerne van het Amerikaans leger zelf op de Imam Ali legerbasis te situeren en kon u geen enkele naam opgeven van een restaurant of eetgelegenheid op de legerbasis. Uw uitleg voor uw onwetendheid als zou u enkel toegang hebben gehad tot de werkplaats van uw bedrijf en ook daar telkens hebben gegeten is op zich niet afdoende (zie gehoorverslag CGVS, p. 5, p. 6, p. 7, p. 8). Immers, zoals eerder aangegeven kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u gedurende uw lange tewerkstellingsperiode op de legerbasis, via contacten met werknemers en personeel, weet heeft waar de kazerne en waar eetgelegenheden of kleine 'shops' op de legerbasis zijn gesitueerd.

Ter staving van uw tewerkstelling voor 'Navigator' op de legerbasis Imam Ali legde u een attest neer, afgeleverd door de directeur van het bedrijf op 15 september 2011. Deze directeur, Jamal Tobia, zou een genaturaliseerde Amerikaan zijn die na de val van het voormalige Baathregime ging samenwerken met het Amerikaans leger en zich op de legerbasis Imam Ali zou hebben gevestigd. Hij zou vloeiend Engels spreken (zie gehoorverslag CGVS, p. 3, p. 8). Echter, opvallend is dat het attest is opgesteld in een zeer gebrekkige Engelse taal, met een foutieve woordenschat, slechte zinsconstructies en veel spellingsfouten. Tevens verklaarde u dit attest op uw laatste werkdag op 10 september 2011 van uw directeur te hebben ontvangen. Echter, dit attest is gedateerd op een later tijdstip, namelijk op 15 september 2011. Ook opmerkelijk is de vaststelling dat het e-mail adres en de website op de hoofding van het attest zijn doorstreept met pen en vervangen door een ander e-mailadres. Uzelf kon hiervoor geen verklaring geven. Hierdoor rijzen er ernstige twijfels met betrekking tot de authenticiteit van dit attest.

Bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw voorgehouden tewerkstelling op de Amerikaanse legerbasis Imam Ali. Hierdoor kan er evenmin geloof worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende problemen met militanten van 'Hasaib ahl al Haq' (zie gehoorverslag CGVS, p. 9-12). Bovendien is het merkwaardig dat u nadat u zou zijn gestopt met uw werk op de legerbasis opnieuw in het vizier zou zijn gekomen van deze groepering, zij het om een totaal andere reden. U werd er immers van beticht leden van deze organisatie bij de Amerikanen te hebben 'verklikt' (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit is vreemd want u verklaarde - buiten een anonieme dreigtelefoon en een dreigbrief ondertekend door de groepering 'Hasaib ahl al Haq' zonder vermelding van namen van militanten - geen contacten te hebben gehad met aanhangers of leden van deze groepering. U zou ze ook niet kennen, laat staan dat u hen dan kon verklikken (zie gehoorverslag CGVS, p. 9, p. 10). Uw uitleg als zouden er actueel in Nasseriyah veel militanten van 'al Mehdi' en 'Hasaib ahl Al Haq' worden gearresteerd door de Amerikanen is niet overtuigend omdat dit nog steeds niet verklaart waarom u in deze context persoonlijk werd geviseerd.

Ter ondersteuning van uw relaas legt u een dreigbrief neer. Het betreft hier een kleurenkopie en geenszins een origineel (zie gehoorverslag CGVS, p. 10) waardoor de bewijswaarde ervan zeer gering is. Het stuk is bovendien ongedateerd. U legt verder ook nog twee documenten neer van uw klacht en een proces-verbaal opgesteld door de politie van Nasseriyah. Deze stukken vermogen evenmin een ander licht op te werpen op uw asielaanvraag. Bizar genoeg verklaarde u zelf dat het kopieën zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Nochtans blijkt dat deze documenten handmatig met een pen zijn geschreven, weliswaar voorzien van een voor-gekopieerde en moeilijk leesbare stempel. Dit maakt dat de herkomst van beide stukken zeer twijfelachtig is. Ook is het opvallend is dat op beide pagina's een hoofding of logo van de politie ontbreekt. Verder verklaarde u dat uw vader in uw opdracht deze documenten heeft aangevraagd bij de politie en naar België heeft opgestuurd (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is merkwaardig dat u die beweert zelf de klacht te hebben ingediend op 20 september 2011 bij de politie niet onmiddellijk een afschrift hiervan heeft gevraagd of gekregen. Uw uitleg als zou de politie geen afschrift afleveren omdat uw zaak nog hangende is, is niet overtuigend.

Immers, u verklaarde tot op heden niet te weten of uw klacht werd overgedragen aan de onderzoeksrechter waardoor de vraag zich opdringt waarom uw vader dan plots wel een document meekreeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 11, p. 12). Het is evenzeer merkwaardig dat u als betrokken persoon hierover geen inlichtingen heeft ingewonnen gedurende uw telefonische contacten met uw vader.

Bovenstaande gebreken roepen ernstige twijfels op omtrent de authenticiteit van deze documenten. U legt tenslotte ook nog vier foto's neer van een vernielde wagen. Uit de foto's kan niet worden afgeleid dat u de eigenaar van dit voertuig bent. Evenmin kan worden afgeleid onder welke omstandigheden en door wie deze wagen is vernield. Tenslotte bewijzen uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs wel uw identiteit en afkomst uit Nasseriyah maar dit zijn gegevens die hier niet ter discussie staan. De door u neergelegde stukken zijn aldus niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in gunstige zin kunnen wijzigen.

U heeft onvoldoende geloofwaardige elementen aangevoerd die wijzen op een persoonsgerichte vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt een vluchteling in de zin van deze Conventie te zijn.

Tot slot dient, naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Nasseriyah in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

UNHCR adviseerde reeds in april 2009 om voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis te maken en riep niet op tot het bieden van een complementaire vorm van bescherming op basis van herkomst uit Zuid-Irak (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en "Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" van juli 2010). Intussen werden geen nieuwe richtlijnen vrijgegeven door UNHCR.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in vergelijking met 2010 relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

In het zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Milities blijven in het zuiden kleinschalige aanslagen plegen die hoofdzakelijk gericht zijn op de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Sporadisch werden er een aantal belangrijke aanslagen gepleegd zoals de aanslagen op sjiietische pelgrims in Kerbala en Najaf.

U komt uit de stad Nasseriyah, in de provincie Thi Qar, in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd. Het aantal incidenten, waarbij burgers het slachtoffer werden, blijft er laag. In Thi Qar worden heel wat veiligheidsmaatregelen genomen om deze kalme situatie in stand te houden en deze aanpak blijkt dan ook te werken (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Nasseriyah, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Nasseriyah, in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Nasseriyah aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker onder verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten over Irak/Nasseriya aan voert verzoeker aan dat de subsidiaire bescherming dient beoordeeld te worden op basis van recente feitelijke gegevens in het land van herkomst en de veiligheidssituatie in geheel Irak niet als stabiel beschouwd kan worden en Irak niet valt op te splitsen in veilige en niet-veilige regio's en schijnbare stabiliteit onvoldoende is om de subsidiaire bescherming te weigeren. Tot slot wijst verzoeker er nog op dat het aantal burgerslachtoffers in 2011 gestegen is en dat de subsidiaire bescherming die werd toegekend aan mensen uit Zuid-Irak niet werd ingetrokken en dit betekent dat het nog niet 100% veilig is om mensen terug te sturen.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: 5 recente persartikels over de veiligheidssituatie in Nasseriya.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van zijn vermeende tewerkstelling voor een Amerikaans bedrijf op de Amerikaanse legerbasis Imam Ali, zoals wordt toegelicht, (ii) de dreigbrief een kleurenkopie betreft waardoor de bewijswaarde ervan zeer gering is, (iii) de twee documenten van zijn klacht en een proces-verbaal evenmin vermogen een ander licht te werpen op zijn asielrelaas, (iv) uit de foto's niet kan afgeleid worden dat hij de eigenaar is van het voertuig en evenmin afgeleid kan worden onder welke omstandigheden en door wie de wagen vernield werd, en (v) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers uit Nasseriya, in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7

oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.6. Blijkens verzoekers verklaringen zou hij sinds 7 maart 2010 gewerkt hebben voor het importbedrijf 'Navigator', gelokaliseerd op de Amerikaanse legerbasis Imam Ali in Nasseriya, en zou hij omstreeks 18 of 20 augustus 2011 beschuldigd zijn van landverraad omdat hij voor de Amerikanen werkte. Verzoeker zou daarop zijn werk niet meteen stopgezet hebben. Hij ontving op 5 september 2011 een dreigbrief van 'Hasaib ahl al Haq', een splintergroep van het Mehdi-leger, die hem beschuldigde van collaboratie met de Amerikanen. Op 10 september 2011 nam hij ontslag en zou vanaf dan als taxichauffeur hebben gewerkt. Op 18 september 2011 werd zijn auto in brand gestoken, vermoedelijk door militanten van 'Hasaib ahl al Haq' die hem ervan verdachten leden te hebben aangegeven aan de Amerikanen. Op 20 september 2011 diende hij een klacht in bij de politie naar aanleiding van de brandstichting en vertrok naar Kirkuk, van waar hij doorreisde naar België.

2.7. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.8.1. Zo verzoeker volhardt dat hij zich telkenmale eerst aanmeldde met een bedekt hoofd, deze eerste aanmelding een controle is net buiten de basis en aan die poort Oegandese soldaten verantwoordelijk zijn voor de bewaking en hij betoogt dat de stelling van verweerster, namelijk dat hij toegang kreeg zonder enige identiteitscontrole en/of controle op wapenbezit, niet juist is, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker de procedure om binnen te komen op de Amerikaanse legerbasis van 'Tallil', of de Imam Ali basis (gehoor, p. 2), als volgt beschrijft tijdens het gehoor: "(...) *Betrad u dan de legerbasis met een sjaal voor uw gezicht? Neen, tot aan de inkompoort van de legerbasis die gecontroleerd wordt door de soldaten van Uganda kan ik de sjaal rondom mijn gezicht nog dragen en dan rijd ik een tiental minuten binnenin de basis nog met mijn sjaal voor mijn gezicht en dan kom je aan een scanner en dan moet ik mijn sjaal uitdoen en eens die scanner voorbij rijd ik door tot aan een rustplaats. Na de controle door de scanner tot de rustplaats mag ik mijn sjaal weer op en aan die rustplaats wordt mijn naam afgeroepen door een escorte en moet ik naar de receptie en geef mijn identiteitskaart af en krijg ik een badge in de plaats en wordt ik door de escorte naar mijn firma overgebracht. Eens ik bij de receptie ben moet ik mijn sjaal afdoen. Wanneer mag u uw sjaal terug opdoen? Niet tijdens mijn werkuren, dan mag ik geen sjaal dragen. (...) U mocht gemaskerd van de Ugandezen binnen aan de toegangspoort van de legerbasis hoe komt dit? Imam legerbasis is zwaar beveiligd. Tot aan de sonar mocht ik een sjaal omdoen en aan de sonar moest de sjaal weg. De toegangspoort ligt ver van de sonar. Is er een perimeter rondom de legerbasis? Jazeker. En toch mogen gemaskerde mannen binnen deze perimeter komen? Is normaal, Ugandezen voeren niet echt een controle uit, ze staan aan de toegangspoort. Ze doen geen enkel onderzoek. En de Amerikanen laten deze veiligheidsrisico toe door Ugandezen toe te laten mannen zonder enig onderzoek gemaskerd binnen te laten? De Ugandezen doen enkel een visuele controle en kijken of je wapens heb en dan mag je door. Je wordt pas echt gecontroleerd door de Amerikanen aan de sonar en tussen toegangspoort en sonar is een lange afstand. Moest u uw identiteitsdocument voorleggen aan de Ugandezen? Neen. Waarom niet? Het is niet hun taak, ze kijken alleen of je wapens hebt. Hoe kijken ze of je wapens hebt? Ze fouilleren je niet maar kijken gewoon visueel of je wapens hebt. Kijken ze onder de masker van de gemaskerden om te zijn wie de man achter de masker is? Neen, ze doen dat niet. Alle controle gebeurt aan de sonar. (...)") (eigen onderlijning)*

De beschrijving van verzoeker is duidelijk. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt beweert betrad verzoeker de perimeter van de legerbasis zonder enige controle door de Oegandese soldaten op de identiteit van de bezoekers/werknemers en zonder effectieve controle op wapens/springtuigen. Meer nog, volgens verzoeker was er zonder enige controle toegang tot de legerbasis zelfs door gemaskerden en reden zij het afgebakende terrein van de legerbasis met de wagen binnen, wat naar het oordeel van de Raad de ideale manier lijkt te zijn voor een aanslag aan de scanner waar de controle gebeurde door de Amerikanen. Gelet op de invasie door onder andere het Amerikaanse leger waardoor het regime van Saddam Hoessein ten val werd gebracht, wat uitmondde in een regelrechte oorlog dat sinds 2003 duurt en vermits het Amerikaanse leger en de Amerikaanse soldaten het doelwit bij uitstek zijn van milities en

terroristische organisaties, zoals blijkt uit de Subject Related Briefing (SRB), “De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak”, (p.19 “(...) *Uit de berichtgeving aangaande Thi-Qar blijkt duidelijk dat de resterende Amerikaanse aanwezigheid het grote doelwit is. (...)*”), is de wijze waarop verzoeker de toegang beschrijft tot de belangrijke Amerikaanse militaire basis niet aannemelijk.

Zo verzoeker in het verzoekschrift correct stelt dat de toegangsprocedure voor de legerbasis op eenvoudige en objectieve wijze kan geverifieerd worden, merkt de Raad op dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk en geloofwaardig zijn, wat in casu niet het geval is. Deze ongeloofwaardige verklaringen over de wijze waarop verzoeker toegang zou hebben gehad tot zijn werkplaats die gelegen was in de Amerikaanse legerbasis ondermijnt verzoekers algehele relaas vermits deze tewerkstelling aan de basis zou hebben gelegen van zijn beweerde problemen.

2.8.2. Daarenboven kan redelijkerwijs worden aangenomen dat indien verzoeker meer dan een jaar zou gewerkt hebben in de industriële zone van de Amerikaanse legerbasis hij wel degelijk op de hoogte zou zijn van de andere Iraakse of Amerikaanse bedrijven. Zijn argument dat hij analfabeet is en de namen op vrachtwagens en bedrijven niet kan lezen houdt geen steek vermits kan aangenomen worden dat hij wel de logo's op de bedrijven en de vrachtwagens kan opmerken. Waar verzoeker nog stelt dat contact opnemen met anderen gevaarlijk kon zijn is de Raad van oordeel dat de persoon die tewerkgesteld is op de industriële zone binnen de Amerikaanse legerbasis geen contact moet opnemen met anderen om te weten welke bedrijven daar nog werken. Overigens beweert verzoeker dat hij aan het werk voor 'Navigator General trading & construction' geraakte door een vriend van zijn vader zodat kan aangenomen worden dat hij minstens het bedrijf zou kennen van deze vriend. Tot slot kan er nog op gewezen worden dat er nog andere personen tewerkgesteld waren voor hetzelfde bedrijf zodat kan aangenomen worden dat er wel gepraat werd over bedrijven en activiteiten die plaatsvinden op hetzelfde terrein.

2.8.3. Voorts stelt de Raad vast dat naast deze ongeloofwaardige verklaringen over de toegang tot zijn werkplaats en zijn gebrekkige kennis over de aanwezige bedrijven op de industriële zone van de legerbasis, verzoeker geen enkel objectief begin van bewijs indient van zijn tewerkstelling voor “Navigator – General Trading & Contracting Group L.L.c.”. Immers, het enige document dat wordt ingediend is een in slecht Engels opgesteld attest “Subject: Recommendation”, gedagtekend 15 september 2011 en dit terwijl zijn werkgever een Amerikaan zou zijn geweest die perfect de Engelse taal beheerste (gehoor, p. 3) en verzoeker op 10 september 2011 het document in ontvangst nam (gehoor, p. 10). Na lezing van de aanbevelingsbrief die verzoeker voorlegt is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat dit attest werd opgesteld door de Amerikaanse baas van het bedrijf. Zo verzoeker ook hier correct opmerkt dat geen objectieve controle werd uitgevoerd niettegenstaande de contactgegevens van de directeur van het bedrijf gekend zijn, wijst de Raad erop dat het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval gelet op verzoekers ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot zijn tewerkstelling op de Amerikaanse legerbasis, en de vaststellingen dat de datum van het document niet overeenkomt met verzoekers verklaringen en het opgesteld is in een erbarmelijk Engels zodat niet kan aangenomen worden dat dit werd opgesteld door een Amerikaanse bedrijfsleider.

2.8.4. Vermits verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de wijze waarop hij toegang zou hebben gehad tot zijn werkplaats op de legerbasis, hij voorts weinig toelichting kan geven over de andere bedrijven in de industriële zone en geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aan het attest van zijn beweerde werkgever, maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij door 'Hasaib ahl al Haq' wordt geviseerd omwille van zijn tewerkstelling en collaboratie met de Amerikanen. Dit klemmt des te meer nu aan de documenten die hij neerlegt, met name een dreigbrief, twee documenten van zijn klacht en een proces-verbaal opgesteld door de politie van Nasseriya, evenmin bewijswaarde kan worden toegekend van de door verzoeker voorgehouden vervolging door “Hasaib ahl al Haq”. Daargelaten de vaststelling dat de dreigbrief een kleurenkopie betreft, wijst de Raad erop dat dergelijk document door

iedereen kan worden gefabriceerd en zo'n dreigbrief evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas kan te herstellen. Wat de documenten van de politie betreft ontkent verzoeker niet dat *“deze documenten handmatig met een pen zijn geschreven, weliswaar voorzien van een voor-gekopieerde en moeilijk leesbare stempel”* en *“het opvallend is dat op beide pagina's een hoofding of logo ontbreekt”*. In de mate verzoeker poneert dat het normaal is dat in Irak een document van de politie geen hoofding of logo heeft, beperkt hij zich tot blote beweringen en ontkracht hij evenmin de vaststelling dat de twee documenten met betrekking tot zijn klacht handmatig geschreven zijn voorzien van een voor-gekopieerde en moeilijk leesbare stempel. Daarenboven kan in deze opgemerkt worden dat in de SRB p. 18 gewezen wordt op een verhoogde efficiëntie van de politie en de veiligheidsdiensten zodat verzoekers argument dat de autoriteiten niet in staat zijn om verzoeker individuele bescherming te bieden eveneens een blote bewering is. Gelet op deze vaststellingen en het feit dat verzoekers tewerkstelling op de legerbasis ongeloofwaardig is kunnen deze documenten niet worden aangenomen als objectief bewijs van de door verzoeker voorgehouden feiten.

2.9. Wanneer er zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen.

2.10. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat, gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker meent dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en stelt dat de informatie in de richtlijnen van het UNHCR die dateren van 2009 en juli 2010 niet kunnen opgenomen worden, gelet op het woelig en onstabiele karakter van de veiligheidssituatie in geheel Irak, gaat hij voorbij aan de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, met name SEB “De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak” van 30 november 2011. Waar hij beweert dat de veiligheidssituatie in Zuid-Irak niet zo stabiel is als verweerder voorhoudt, negeert hij de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onder andere blijkt, dat het aantal incidenten waarbij burgers betrokken zijn geweest als slachtoffer van geweld zeer laag is in de provincie Thi-Qar, de provincie waar verzoeker vandaan komt, het doelwit van deze kleinschalige aanslagen hoofdzakelijk de Amerikaanse konvooien en personen die behoren tot het Amerikaanse Provincial Reconstruction Team is en de enige meldingen van onrust in 2011 meldingen zijn van sociale onrust waarbij burgers demonstreren om betere basisvoorzieningen (SRB, p. 17-18). Verzoeker ontkracht de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt om tot zijn besluit te komen dat actueel geen sprake is voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet niet, noch toont hij aan dat de commissaris-generaal daaruit de verkeerde conclusies heeft getrokken door de verwijzing naar en het louter citeren van een aantal krantenartikels over de veiligheidstoestand in Zuid Irak. De vaststellingen dat het subsidiair beschermingsstatus nog niet werd ingetrokken bij personen afkomstig uit Zuid-Irak en uit informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in geheel Irak in 2011 gestegen is toont nog niet aan dat er in Zuid Irak een toestand heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar de betrokken provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS